Rudolf Steiner

CUM ÎL GĂSESC PE HRISTOS?

Zürich, 16 octombrie 1918

În legătură cu reflecţiile pe care le-am expus aici săptămâna trecută cu privire la participarea la lumea spirituală la care sufletul omenesc trebuie să năzuiască în viitor, aş dori să aprofundez unele aspecte care sunt legate de acel mod de a trăi Misteriul lui Hristos ce trebuie pregătit prin idealuri spirituale cum sunt cele pe care le-am analizat de curând.

Dacă cercetăm omul de pe poziţii antroposofice, vom aduce în cursul expunerii de azi o oarecare iluminare a acestui enunţ – aşadar, dacă cercetăm omul în viaţa sa sufletească, aşa cum o putem face în prezent cu mijloacele ştiinţei spiritului, putem spune că în măsura în care ea este legată, pe de o parte, de viaţa corporală, iar pe de altă parte, de viaţa spirituală, are loc o înclinaţie triplă pentru lumea suprasensibilă. Această înclinaţie trebuie să fie contestată atunci când nu vrei să ştii nimic despre lumea suprasensibilă. Omul are o înclinaţie pentru a recunoaşte ceea ce poate fi numit, în general, divinul. O a doua înclinaţie este aceea pentru recunoaşterea lui Hristos; vorbim, desigur, despre omul aflat în ciclul actual de evoluţie. O a treia înclinaţie este aceea pentru recunoaşterea a ceea ce se numeşte în mod curent Duhul sau Sfântul Duh. Ştiţi, desigur, că există oameni care contestă aceste trei înclinaţii. Am trăit suficient contestarea divinităţii în lume, în cursul secolului al XIX-lea, când cel puţin în cadrul culturii europene lucrurile au atins o culme.

Întrucât în cadrul ştiinţei spiritului nu există îndoială cu privire la dumnezeiescul care se află în suprasensibil, dacă ne este îngăduit să ne exprimăm astfel, ne putem întreba acum din punctul de vedere al ştiinţei spiritului: Ce-i determină pe oameni să conteste dumnezeiescul în general, ceea ce în Sfânta Treime este numit Dumnereu-Tată1? Ştiinţa spiritului ne arată că în fiecare caz în care omul neagă pe Dumnezeu-Tatăl, aşadar existenţa unui dumnezeiesc în lume, acel dumnezeiese care este recunoscut, de exemplu, şi în religia israelită, există o îmbolnăvire, o deficienţă fizică în corpul uman. Pentru antroposof, a fi ateu înseamnă a fi bolnav. Bineînţeles, este o boală pe care medicii nu o tratează; ei înşişi suferă adeseori de această boală, care nu este cunoscută de medicina actuală. Dar

este o boală pe care ştiinţa spiritului o descoperă în om când acesta contestă ceea ce trebuie să simtă în prezent, nu prin constituţia sa sufletească, ci prin cea corporală. Dacă neagă ceea ce-i dă un sentiment sănătos despre trupul său, că lumea este străbătută de ceva dumnezeiesc, atunci, conform conceptelor ştiinţei spiritului, el este bolnav, trupeşte bolnav.

Există foarte mulii oameni care îl neagă pe Hristos. Negarea lui Hristos trebuie să fie considerată de ştiinţa spiritului o problemă de destin, care priveşte viaţa sufletească umană. Contestarea lui Hristos, ştiinţa spiritului trebuie s-o considere o nenorocire. Aşadar, negarea lui Dumnezeu este o boală, negarea lui Hristos o nenorocire. A-l putea găsi pe Hristos este o problemă de destin, este, într-un anumit sens, ceva care trebuie să intervină în karma omului. Este o nenorocire să nu ai nici o relaţie cu Hristos. A nega Duhul Sfânt constituie o lipsă de sensibilitate a propriului spirit. Omul este alcătuit din trup, suflet şi spirit sau Duh. El poate manifesta o anumită neînţelegere faţă de toate trei. O boală fizică adevărată prezintă ateismul faţă de divinitate. A nu găsi în viaţă acea legătură cu lumea care să permită recunoaşterea lui Hristos reprezintă o nenorocire. A nu găsi Duhul în interioritatea ta este o slăbiciune, într-un anume sens o idioţie, chiar dacă o idiotie mai rafinată şi nerecunoscută.

Acum se pune problema: Cum îl găseşte omul pe Hristos? Şi tocmai despre găsirea lui Hristos vrem să vorbim azi, acea găsire a lui Hristos care poate avea loc în cursul vieţii cu ajutorul sufletului – propriu. Se aude adeseori din partea unor suflete care sunt cu adevărat căutătoare punându-se întrebarea: Cum îl găsesc pe Hristos? Dacă doreşti un răspuns cât mai corect la această întrebare cercetarea trebuie realizată într-un anumit context istoric. Să punem în faţa sufletului un anumit context istoric, care ne va conduce apoi, în final, în consideraţiile noastre de azi, la răspunsul căutat pentru întrebarea: Cum îl găsesc pe Hristos?

Ştim că perioada istorică actuală a început, aşa cum consideră antroposofia, în secolul al XV-lea. Dacă vrem să ne referim la un an mediu, se poate lua 1413. Dar dacă nu se caută neapărat un an anume, putem spune: În secolul al XV-lea viaţa sufletească a omenirii a devenit aşa cum este în prezent. Dacă acest lucru nu este acceptat de istoria mai nouă, motivul se află în faptul că se iau în conisiderare numai evenimentele exterioare şi nu se are

în vedere că, de îndată ce ne întoarcem înapoi, dincolo de secolul al XV-lea, vedem că oamenii gândeau altfel, simţeau altfel, acţionau, prin impulsurile lor, într-un mod diferit, erau radical diferiţi în viaţa lor sufletească faţă de oamenii actuali. Perioada care se încheia atunci, în 1413, începuse în 747 î.Hr., deci în secolul al VIII-lea precreştin, astfel încât ceea ce numim în sens antroposofic perioada culturală greco-latină o cuprindem între anii 747 î.Hr. şi 1413 d.Hr. În acest interval de timp a avut loc după cum ştim, şi anume, în prima treime a acestei perioade, Misteriul de pe Golgota.

Misteriul de pe Golgota a fost, timp de secole, pentru mulţi oameni punctul de ancorare a întregii lor simţiri, a întregii lor gândiri. Acest Misteriu este cuprins, mai ales prin sentiment, în acele timpuri care au premers secolelor XV-XVI etc. Atunci a început citirea evangheliilor în cercuri largi ale populaţiei. Dar tot atunci a început şi disputa în jurul chestiunii dacă evangheliile sunt cu adevărat documente istorice. Iar această dispută a crescut, până la atingerea unei culmi în zilele noastre. Nu vrem să ne ocupăm azi de diferitele etape ale acestei dispute, care joacă un rol atât de mare mai cu seamă în cercurile teologiei protestante, vrem doar să aducem în fata sufletelor noastre ceea ce se poate spune azi referitor la ce se urmăreşte, de fapt, prin această dispută asupra Misteriului de pe Golgota.

În perioada materialistă s-a încetăţenit obiceiul de a dovedi orice lucru pe cale materialistă. În istorie, „dovedit" înseamnă că ceva este atestat documentar. Dacă se găsesc acte, se admite că un eveniment istoric despre care vorbesc acele acte s-a întâmplat cu adevărat. O asemenea forţă doveditoare nu ar putea fi probabil atribuită evangheliilor. Din cartea mea Creştinismul ca fapt mistic ştiţi ce sunt evangheliile. Ele sunt orice altceva în afară de documente istorice, ele sunt cării inspirate, cărţi iniţiatice. Mai de mult ele erau socotite documente istorice; apoi, prin cercetare adevărată, s-a dovedit că nu sunt documente istorice. S-a ajuns chiar la concluzia că toate documentele aflate în Biblie nu sunt documente istorice. Iar un cercetător american, pe nedrept considerat a fi teolog, Adolf Harnack*, a stabilit, ca rezultat al cercetării mai noi a Bibliei, că ceea ce s-ar putea afla în mod istoric despre personalitatea lui Iisus Hristos se poate scrie pe o pagină in-

quarto. Numai că nici ceea ce s-ar scrie pe acea pagină in-quarto nu poate fi susţinut din punct de vedere istoric! Real este numai faptul că nu există documente cu adevărat valabile cu privire la Misteriul de pe Golgota. Dacă, ca cercetător, îţi pui întrebarea dacă poate fi dovedit azi din punct de vedere istoric Misteriul de pe Golgota, trebuie spus că acest lucru nu poate fi realizat cu mijloace exterioare.

* Adolf von Harnack, 1851–1930, spune textual: "Sursele noastre despre prezenţa lui Iisus sunt – făcând abstracţie de unele informaţii importante venite de la apostolul Pavel – primele trei evanghelii. Tot ce mai ştim independent de aceste evanghelii despre viaţa şi propovăduirile lui Iisus se poate scrie comod pe o pagină in-quarto, atât sunt de puţine". Esenţa creştinismului, Leipzig, 1901, p.13.

Este un lucru bine motivat. Misteriul de pe Golgota nu poate, potrivit înţelepciunii dumnezeieşti, să fie dovedit în mod exterior, materialist, din simplul motiv că, fiind cel mai important fapt petrecut în succesiunea evenimentelor Pământului, nu poate să fie intuit decât pe cale suprasensibilă. Cel care vrea să găsească aici o dovadă materialistă, prin critica pe care o face, ajunge la concluzia că nu există o astfel de dovadă. Omenirea trebuie să fie pusă în faţa deciziei de a recunoaşte că pentru a putea înţelege un eveniment ca Misteriul de pe Golgota este necesar să urmeze calea care duce la suprasensibil. Sufletul uman trebuie cumva forţat să găsească drumul spre suprasensibil, plecând de la toate dovezile sensibile. Există, aşadar, un bun motiv pentru ca Misteriul de pe Golgota să nu poată fi dovedit nici prin metodele ştiinţelor naturale şi nici ale istoriei. Tocmai acest lucru va fi partea importantă a ştiintei mai noi a spiritului; în timp ce orice ştiinţă exterioară bazată pe ceea ce cade sub simţuri va trebui să admită că nu mai are acces la Misteriul de pe Golgota, când însăşi teologia, în măsura în care este critică, se va manifesta în mod necreştin, ştiinţa spiritului va fi cea care va conduce omul spre Misteriul de pe Golgota, dar pe calea suprasensibilă pe care am descris-o în mai multe rânduri.

Acum ne putem întreba: Care este situaţia omenirii în cea de a patra epocă culturală postatlanteană, cea greco-romană, când a survenit Misteriul de pe Golgota? Ştiţi ce a înseamnat acea epocă. Omenirea se dezvoltă în timp, în aşa fel încât ea

parcurge în acelaşi timp diferitele etape ale evoluţiei naturii umane. În epoca egipteano-caldeană care a premers anului 747 î.Hr;, omul a fost introdus, prin evoluţia sa, în ceea ce se numeşte sufletul senzaţiei; în epoca greco-romană în sufletul raţiunii, iar în anul 1413, în epoca a cincea postatlanteană, care este epoca noastră, în aşa-numitul suflet al conştienţei. Astfel încât putem spune: Esenţa culturii greco-latine între anii 747 î.Hr. şi 1413 d.Hr. constă în aceea că omenirea a fost educată – dacă ne este îngăduită această expresie a lui Lessing* – să-şi folosească în mod liber sufletul raţiunii.

* Educarea neamului omenesc, 1780

Să ne punem acum întrebarea: Care a fost mijlocul acestei epoci? Putem admite că o epocă a cărei durată s-a întins de la 747, înainte de Misteriul de pe Golgota, până la 1413 a avut o perioadă de mijloc, până la care s-a dezvoltat în mod crescător sufletul raţiunii, iar după aceea a regresat sau a evoluat în mod descendent. Acest moment, uşor de calculat, este anul 333 după naşterea lui Hristos. 333 este, aşadar, un moment foarte important în evoluţia umanităţii, mijlocul epocii culturale greco-romane. Cu 333 de ani mai devreme se situează naşterea lui Hristos, aşadar ceea ce a condus la Misteriul de pe Golgota.

Putem evalua în mod corect întreaga situaţie a omenirii numai dacă ne întrebăm: Ce s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi survenit Misteriul de pe Golgota? Desigur, omenirea ar fi ajuns la mijlocul epocii a patra postatlanteene, în anul 333, numai prin forţele elementare proprii. Ea ar fi dezvoltat din sine însăşi toate facultăţile care aparţin sufletului raţiunii. În consecinţă, acestea sunt forţele pe care le-ar fi avut în secolele următoare.

Acest adevăr a fost modificat în mod esenţial prin faptul că a avut loc Misteriul de pe Golgota. S-a întâmplat ceva de o deosebită măreţie. Pcntru a caracteriza acest eveniment special, care dă un sens întregului Pământ, trebuie să considerăm ca fiind cel mai important punct de vedere faptul că nu există decât un acces suprasensibil la Misteriul de pe Golgota, că nu se poate ajunge la el decât pe cale suprasensibilă.

De ce ţine, de fapt, acest lucru? El este legat de faptul că omul, deşi s-a apropiat în a patra perioadă postatlanteană, către anul 333 d.Hr., de înflorirea maximă a sufletului raţiunii, între naştere şi moarte în corpul său fizic el era departe de a putea înţelege

natura Misteriului de pe Golgota cu forţe umane obişnuite. Este vorba de faptul că ne putem dezvolta şi putem deveni foarte bătrâni, dar cu forţele pe care le desfăşurăm în noi, ca urmare a dezvoltării noastre corporale între naştere şi moarte, nu putem înţelege Misteriul de pe Golgota.

Din această cauză şi contemporanii lui Hristos, cei care-l iubeau, apostolii, puteau înţelege, atât cât trebuiau să înţeleagă, cum stau lucrurile cu Iisus Hristos numai datorită faptului că erau înzestraţi, într-un anumit sens, cu clarviziune atavică şi prin aceasta aveau o idee vagă despre cel care era printre ei. Dar acest lucru nu-l puteau realiza prin forţele umane proprii. Şi apoi, evangheliştii care s-au folosit şi de cărţi iniţiatice vechi au scris acele evanghelii grandioase cu ajutorul clarviziunii atavice vechi şi nu al forţelor care se dezvoltaseră în mod natural, din forţe umane corespunzătoare naturii. Dar sufletul uman se dezvoltă şi după ce a trecut de poarta morţii. Forţele sale raţionale continuă să crească şi după moarte. El învaţă să înţeleagă din ce în ce mai mult.

Acum survine ceva deosebit, şi anume contemporanii lui Hristos care se pregătiseră prin iubirea lor faţă de Hristos pentru o viaţă in Christo după moarte au înţeles pe deplin Misteriul de pe Golgota prin forţe umane proprii abia în secolul al III-lea după consumarea evenimentului. Aşadar, cei care trăiseră în acelaşi timp cu Hristos în calitate de apostoli şi învăţăcei au murit, şi în timp ce trăiau în lumea spirituală forţele lor au crescut exact cum cresc aici, pe Pămant. În momentul în care murim, noi nu deţinem aceeaşi înţelegere pe care o avem două sute de ani după moarte. Abia în secolul al II-lea, către al III-lea, oamenii au ajuns să înţeleagă, în împărăţia spirituală, ceea ce trăiseră cu două-trei secole mai înainte pe Pământ. Şi atunci ei au inspirat, cu experienţa lor din lumea spirituală, pe cei care se aflau pe Pământ.

Citiţi, din acest punct de vedere, ce au scris aşa-numiţii părinţi ai Bisericii în secolele al II-lea şi al III-lea, atunci cănd a început inspiraţia în sens corect, şi vă veţi da seama cum se poate înţelege ce au spus ei despre Iisus Hristos. Ceea ce a fost inspirat de contemporanii morţi ai lui Iisus Hrtistos a început să fie scris în secolul al III-lea. Acesti oameni ai secolului al III-lea, referindu-se la Iisus Hristos, au folosit un limbaj care, în parte,

este de neînţeles pentru omul actual. Vom vorbi îndată despre acest om actual.

Vreau să citez pe cineva, aş putea cita şi alt nume, care vorbeşte dispreţuitor despre cultura materialistă actuală şi despre care cultura materialistă spune că ar fi exprimat o sintagmă înfiorătoare: Credo quia absurdum est – cred ceea ce este nebunesc, absurd, şi nu ceea ce este raţional. Vreau să mă refer la Tertulian*.

*Tertulian, aprox. 160–aprox. 220, scriitor bisericesc cartaginez. Opera sa privind apărarea creştinilor: Apologeticum

Când îl citezi pe Tertulian, care a trăit aproximativ în timpul în care a început să se manifeste inspiraţia venită de la contemporanii morţi ai lui Iisus Hristos şi care se afla sub această inspiraţie, atât cât putea să se afle ca om, ai o impresie specială. Desigur, el scria aşa potrivit constituţiei sale umane. Poţi, desigur, să ai inspiraţii, dar ele sunt în funcţie de felul în care le poţi primi. Astfel, nici Tertulian nu a redat inspiraţiile într-un mod foarte exact, ci aşa cum le putea da expresie în creierul său uman: mai întâi, pentru că trăia într-un trup uman, muritor, iar în al doilea rând, pentru că într-o anumită privinţă era pătimaş şi fanatizat. El scria aşa cum îi venea inspiraţia, dar rezultatul era uimitor, dacă îl examinezi corect.

Din acest punct de vedere, Tertulian ne apare ca un roman fără o formaţie literară deosebit de înaltă, dar ca un autor cu o forţă de exprimare extraordinară. Se poate chiar spune: Tertulian este cel care a dat primul limbii latine posibilitatea de a exprima creştinismul. El este primul care a găsit posibilitatea de a pătrunde cu atâta căldură această limbă, cea mai prozaică şi lipsită de poezie, această limbă retorică, limba latină, datorită unui temperament aprins şi unei asemenea sfinte patimi, încât în opera sa trăieşte cu adevărat viaţa sufletească nemijlocită, mai cu seamă în De carne Christi sau şi în acea lucrare în care încearcă să respingă toate acuzaţiile aduse creştinilor. Ele sunt scrise cu o patimă sfântă şi cu o forţă de exprimare extraordinară. Tertulian, deşi roman, era lipsit de prejudecăţi faţă de propria sa romanitate – aceasta se poate vedea în lucrarea De carne Christi. El a găsit cuvinte extraordinare pentru a-i apăra pe creştini de persecuţiile romanilor, a condamnat maltratarea creştinilor pentru a-i determina să-şi renege apartenenţa la Iisus Hristos, spunând: Oare comportarea voastră

ca judecători faţă de creştini nu dovedeşte suficient că sunteţi nedrepţi? Trebuie să vă schimbaţi total procedeul pe care-l aplicaţi de obicei ca judecători, să nu-l folosiţi împotriva creştinilor. În alte situaţii, voi obligaţi prin maltratare un martor să mărturisească ceea ce este adevărat, ceea ce el crede cu adevărat. Faţă de creştini vă comportaţi exact invers. În general, vreţi să aflaţi prin tortură adevărul; în cazul creştinilor, vreţi să obţineţi minciuna. În mod asemănător, Tertulian a vorbit despre multe lucruri, în cuvinte care produceau efectul unui cui bătut în ţeastă.

La toate acestea se mai poate adăuga că pe lângă faptul că era un bărbat curajos, puternic, care percepea deşertăciunea slujbei romane făcute în cinstea zeilor, era şi un om care dovedea relaţiile sale cu lumea suprasensibilă. El scria în aşa fel, încât se vedea că omul ştie ce înseamnă să vorbeşti despre lumea suprasensibilă. El vorbea despre demoni aşa cum vorbea despre ceilalţi oameni. Tertulian spune: Întrebaţi-i pe demoni dacă Hristos, cel despre care creştinii afirmă că ar fi un zeu adevărat, este un zeu real! Puneţi faţă în faţă un creştin adevărat şi un posedat din care vorbeşte un demon şi veţi vedea că, dacă îl veţi face cu adevărat să vorbească, vă va mărturisi el însuşi că este un demon, căci el spune adevărul. Tertulian ştie că demonii nu mint, dacă sunt întrebaţi. Dar, tot demonii, atunci când creştinul îi întreabă din propria sa conştienţă, vă spun şi că Hristos este zeul adevărat. Numai că ei îl urăsc, pentru că îl combat. Veţi afla de la demoni că acesta este adevăratul Dumnezeu. Aşadar, Tertulian nu se referă numai la mărturia oamenilor, ci şi la aceea a demonilor. El se referă la demoni ca la martori care nu doar vorbesc, ci care şi mărturisesc că Hristos este Dumnezeu adevărat. Toate acestea Tertulian le spune din propria-i conştienţă.

Dacă îl cunoşti pe Tertulian ca scriitor, ai toate motivele să întrebi: Care era crezul său sufletesc adânc, cuprins de inspiraţia pe care tocmai v-am descris-o? Acest crez este foarte instructiv. Căci Teriulian avea o idee care trebuia să devină manifestă pentru omenire mult după vremea sa. El se mărturisea, în fond, ca aparţinând la trei principii privind natura umană. Mai întâi, natura umană se poate încărca, în prezent – este vorba de vremea lui Tertulian, sfârşitul secolului al II-lea d.Hr. –, cu ruşinea de a contesta cel mai mare eveniment de pe

Pământ. Dacă omul se urmează numai pe sine, el nu ajunge la cel mai mare eveniment de pe Pământ. În al doilea rând, sufletul său este prea slab pentru a înţelege acest eveniment. În al treilea rând, dacă urmăreşte numai ceea ce face posibil corpul său muritor, omului îi este absolut imposibil să obţină o relaţie cu Misteriul de pe Golgota. Aceste trei lucruri constituie mărturisirea de credinţă a lui Tertulian. El a rostit cuvintele: „Crucificat a fost Fiul lui Dumnezeu*; trebuie s-o credem, pentru că este ruşinos. El a şi murit; este credibil tocmai pentru că este o inepţie". „Prorsus credibile est, quia inaptum est". Această frază a fost rostită de Tertulian. Cealaltă frază care îi este atribuită – „Credo quia absurdum est" – nu se găseşte nicăieri, nici la Tertulian, nici la alt părinte al Bisericii. Cei mai mulţi oameni îi atribuie lui Tertulian numai această frază, care nu este adevărată. În al treilea rând, „Iar cel îngropat a înviat"; Tertulian spune: „Trebuie s-o credem, pentru că este imposibil".

* "Crucificat a fost Fiul lui Dumnezeu", Tertulian, în De carne Christi (după Istoria idealismului de Willmann, vol. 2, p. 133).

Este de la sine înţeles că această exprimare a lui Tertulian apare oamenilor moderni ca ceva de neacceptat. Să ne imaginăm că unul dintre cei pătrunşi în prezent de gândirea materialistă aude că cineva spune: Hristos a fost răstignit; trebuie s-o credem pentru că este ruşinos. Hristos a murit; trebuie s-o credem pentru că este o inepţie. Hristos a înviat cu adevărat; trebuie s-o credem pentru că este imposibil. Să ne reprezentăm ce relaţie poate dobândi un astfel de scrutător al lumii cu adevărat monist de azi cu astfel de afirmaţii.

Dar ce voia să spună Tertulian? El a devenit, chiar prin inspiraţia sa, un adevărat cunoscător de oameni pentru vremea sa, încât a recunoscut pe ce cale se afla natura umană. Oamenii se îndreptau spre secolele următoare ale celei de a patra perioade postatlanteene, cea greco-romană. Cu acelaşi număr de ani cu care Misteriul de pe Golgota premersese mijlocului acestei epoci (333 de ani), tot cu atâţia ani după această dată anumite forţe spirituale intenţionau să conducă evoluţia pământeană pe cu totul alte căi decât cele deschise de Misteriul de pe Golgota. 333 de ani după anul 333 înseamnă 666; acesta este numărul despre care vorbeşte autorul Apocalipsei*. Citiţi pasajele în care se referă la 666! Atunci trebuia să se întâmple, potrivit intenţiei anumitor forţe spirituale, ceva cu omenirea, şi

s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi survenit Misteriul de pe Golgota. Ar fi fost folosită calea descendentă care ar fi fost hotărâtă pentru omenire începând cu anul 333, ca moment de vârf al culturii sufletului raţiunii, în scopul aducerii omenirii în cu totul altă direcţie decât trebuia, potrivit intenţiei acelor entităţi dumnezeieşti de care era legată de la început, din perioada saturniană. Sufletul conştienţei, care trebuia să apară în lume mult mai târziu, ar fi fost dat umanităţii printr-un fel de revelaţie încă din anul 666. Dacă acest lucru ar fi devenit realitate, dacă s-ar fi împlinit intenţiile acelor entităti opuse evoluţiei umane, dar care doreau să acapareze în beneficiul lor această evoluţie, omenirea anului 666 ar fi fost înzestrată cu sufletul conştienţei, aşa cum se va întâmpla mult după timpul nostru.

Entitătile adverse zeilor iubitori de oameni vor să transpună într-un moment incipient, în care omenirea încă nu era matură pentru aşa ceva, ceea ce entităţile spirituale favorabile oamenilor vor realiza mult mai târziu. În felul acesta, ceea ce ar trebui să se întâmple la mijlocul perioadei noastre, deci cu 1080 de ani după anul 1413, adică în anul 2493 – abia atunci omul va fi avansat în ceea ce priveşte cuprinderea conştientă a propriei sale personalităţi –, ar fi fost inoculat omului în anul 666 de către forţe ahrimanic luciferice.

Ce urmăreau aceste fiinţe? Ele voiau să dea omului sufletul conştienţei, dar i-ar fi implantat astfel o natură care i-ar fi făcut imposibilă găsirea căii spre sinea spirituală, spre spiritul vieţii şi spre omul-spirit. Li s-ar fi închis oamenilor calea spre viitor şi ar fi fost îndrumaţi spre cu totul alte căi de evoluţie.

Istoria nu s-a derulat aşa cum s-a intenţionat, în acest mod fenomenal, extraordinar, dar diabolic, însă urmele acestei încercări se regăsesc totuşi în istorie. Ele s-au putut manifesta prin aceea că s-au petrecut lucruri despre care se poate spune că oamenii le fac pe Pământ, pentru că execută ce le indică anumite entităţi spirituale. Şi împăratul Iustinian* a fost sluga anumitor entităţi atunci când el, care era un duşman al tuturor lucrurilor transmise din înalta înţelepciune a culturii greceşti, a închis în anul 529 şcoala filosofilor de la Atena, astfel încât tot ce mai rămăsese din erudiţia greacă a fost expulzat împreună cu înalta ştiinţă platonician-aristotelică şi a emigrat în Persia. Mai înainte, când Zeno Isauricus**, în secolul al V-lea, gonise, de asemenea, pe înţelepţii greci din Edessa, învăţaţii sirieni au fugit

la Nisibis. În felul acesta, la apropierea anului 666 se adunase la academia persană de la Gondishapur cea mai aleasă clasă de erudiţi proveniţi din vechea cultură greacă şi care nu dăduse nici o atenţie Misteriului de pe Golgota. În cadrul academiei din Gondishapur propovăduiau învăţături cei ce erau inspiraţi de forţele luciferic-ahrimanice.

* Justinian, 527-565, împărat al Imperiului roman de răsărit.

** Zeno Isauricus, împărat 474-491. A închis şcoala de la Edessa prin edictul din 489.

Dacă în anul 666 s-ar fi întâmplat cele preconizate, dacă ar fi avut succes deplin ceea ce se intenţiona de către academia din Gondishapur, ar fi apărut încă din sccolul al VII-lea oameni foarte învătaţi, geniali, care ar fi călătorit prin vestul Asiei, prin nordul Africii, prin sudul Europei şi care ar fi răspândit acea cultură izvorâtă din învăţăturile academiei. Acea cultură trebuia să desăvârşească personalitatea omului, să instaureze sufletul conştienţei.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Lumea luase deja o altă cale decât aceea care ar fi făcut posibil să se petreacă asemenea lucruri. Din această cauză, întregul şoc care urma să fie transmis culturii occidentale de către academia din Gondishapur a fost amortizat. Şi în loc să rezulte o înţelepciune faţă de care tot ce ştim azi despre lumea exterioară ar fi fost o bagatelă, în locul unei înţelepciuni obţinute prin inspiraţie, pe cale spirituală, care urma să ne spună tot ceea ce va fi cucerit prin experimentare treptată şi prin ştiinţa naturii până în anul 2493 şi care ar fi rezultat atunci printr-o erudiţie strălucitoare, extraordinară, au rămas numai resturile acesteia, ceea ce învăţaţii arabi au adus în Spania. Dar şi ele erau deja perimate. În locul acestei acţiuni eşuate a rămas mohamedanismul, a rămas Mahomed* cu învăţătura sa şi a rezultat Islamul în locul a ceea ce ar fi trebuit să pornească din academia de la Gondishrapur. Lumea a fost abătută, prin Misteriul de pe Golgota, de la această direcţie dăunătoare.

* Mahomed, aprox. 570–632.

Şi ea a fost abătută nu numai prin aceea că mai devreme avusese loc Misteriul de pe Golgota, ci şi de faptul că acest eveniment nu poate fi înţeles de forţele omeneşti obişnuite care acţionează până la moarte; în cadrul omenirii occidentale a avut loc ceea ce am descris mai devreme: inspiraţia venită din partea

morţilor, aşa cum am observat în cazul lui Tertulian şi al altora. Astfel, mintea oamenilor a fost orientată spre Misteriul de pe Golgota şi prin aceasta spre cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit să emane din academia de la Gondishapur. Astfel, s-a împiedicat răspândirea acelei înţelepciuni, înalte dar drăceşti, pe care o pregătea academia de la Gondishapur, şi aceasta s-a făcut pentru salvarea omenirii. Multe dintre cele inspirate de morţi au ieşit la iveală doar fragmentar, totuşi omenirea a fost ferită de a prelua în snfletul ei ceea ce academia de la Gondishapur ar fi dorit.

Evenimente ca cele avute în vedere de academia de la Gondishapur, se întâmplă, desigur, dincolo de culisele exterioare ale evoluţiei lumii. Oamenii sunt în relaţie cu acestea, dar ele se desfăşoarâ în întregime în suprasensibil. Iar noi nu putem judeca evenimentele, nici pe cele urmărite de academia de la Gondishapur, nici Evenimentul de pe Golgota, numai pe baza a ceea ce se întâmplă în plan fizic. Dacă vrem să descriem astfel de evenimente, trebuie să le căutăm în profunzimi mult mai semnificative.

Omenirii i-a rămas totuşi ceva din ceea ce ar fi trebuit să se întâmple atunci şi a fost amortizat, tocit prin aceea că în locul unui lucru grandios a rezultat fantasticul, lamentabilul Islam. Ceva se întâmplase totuşi. Atunci omenirea, asupra căreia a acţionat impulsul de la Gondishapur, acest impuls neopersan care a adus la timp nepotrivit impulsul lui Zarathustra, a primit, exprimat mai trivial, o lovitură până în corporalitatea ei; a primit un impuls până în corporalitatea ei fizică, cu care ne naştem în continuare, care este identic cu cel caracterizat mai sus. A fost inoculată omenirii acea boală care, dacă se manifestă, conduce la negarea lui Dumnezeu-Tatăl.

Aşadar, înţelegeţi că omenirea, în măsura în care este civilizată, are azi în corp un spin. Sfântul Pavel vorbeşte foarte mult despre acest spin*, în mod profetic. El îl avea deja la vremea sa; ceilalţi l-au primit abia în secolul al VII-lea. Dar acest spin se va răspândi tot mai mult, va deveni din ce în ce mai important. Dacă faceţi, în prezent, cunoştinţă cu un om care se dăruieşte cu totul acestui ghimpe, acestei boli – căci este vorba de un ghimpe în corpul fizic, ceea ce înseamnă o adevărată boală –, veţi vedea că el va deveni ateu, un om care neagă pe Dumnezeu, divinitatea. De fapt, o predispoziţie pentru acest

ateism există în orice om care aparţine civilizaţiei moderne; problema este numai dacă el se dăruieşte acestei predispoziţii. Omul poartă în sine acea boală care-l îndeamnă să conteste divinitatea, când, de fapt, potrivit firii sale ar trebui să realizeze recunoaşterea acesteia. Această fire a fost întrucâtva minerealizată, contorsionată în evoluţia ei, astfel încât purtăm cu toţii în noi boala celui ce neagă pe Dumnezeu.
* Cor. II, 12,7.

Prin această boală se creează o legătură mult mai strânsă între sufletul şi trupul omului, decât fusese cazul mai devreme şi decât există chiar în natura umană. Sufletul se uneşte parcă mai strâns cu trupul. Sufletul nu este predispus, prin natura sa, să participe la destinul trupului, dar el ajunge să se implice tot mai mult în evoluţia trupului, chiar şi în destinele naşterii, eredităţii şi ale morţii.

Înţelepţii de la Gondishapur au vrut, încă de atunci, să-l facă pe om foarte înţelept, pe acest Pământ, dar prin aceasta să determine sufletul să participe la moarte, astfel încât o dată trecut prin poarta morţii , el nu ar mai avea posibilitatea să participe la viaţa spirituală şi la încarnările ulterioare. Într-o formă mai mult diletantă acest lucru îl vor unele societăţi secrete din timpul nostru. Cei din Gondishapur voiau chiar să-i împiedice evoluţia ulterioară. Ei doreau să-l câştige pentru sine, pentru o cu totul altă lume, să-l priveze de viaţa pământească, pentru a-l devia de la scopul pentru care omul se află pe Pământ, de la ceea ce el trebuie să înveţe printr-o evoluţie lentă, treptată, prin care va ajunge la sinea spirituală, la spiritul vieţii şi la omul-spirit.

Sufletul uman ar fi făcut cunoştinţă cu Pământul mai mult decât fusese hotărât. Moartea, care este predeterminată numai pentru trup, ar fi devenit, într-o oarecare măsură, destin al sufletului. Împotriva acestui lucru s-a acţionat prin Misteriul de pe Golgota. În felul acesta omul s-a înrudit cu moartea, dar prin Misteriul de pe Golgota el a fost apărat de această înrudire. Dacă, pe de o parte, un anumit curent din evolutia cosmică a determinat o legătură mai mare a sufletului cu trupul uman decât îi fusese destinat omului, Hristos, pe de altă parte, pentru a menţine echilibrul, a legat sufletul mai mult de Duh decât fusese hotărât iniţial. Astfel, prin Misteriul de pe Golgota sufletul

uman a fost adus mai aproape de Duh decât îi fusese predeterminat.

Aceasta ne dă posibilitatea de a percepe corect legătura Misteriului de pe Golgota cu forţele cele mai interioare ale naturii umane în decursul mileniilor. Dacă vrem să ne apropiem în mod istoric corect de Misteriul de pe Golgota, trebuie să comparăm interacţiunea dintre trup şi suflet, determinată de Ahriman şi Lucifer, cu interacţiunea dintre suflet şi spirit.

Biserica catolică, care a fost puternic influenţată de resturile impulsului academiei de la Gondishapur, a hotărât în mod dogmatic în 869, la Conciliul ecumenic general de la Constantinopol, că nu trebuie să credem în Duh, pentru că nu dorea să aducă lumină în ceea ce priveşte Misteriul de pe Golgota, ci voia să răspândească întunericul asupra lui. Biserica catolică a eliminat Duhul în 869. Dogma adoptată atunci spune că nu trebuie să credem în Duh, ci numai în trup şi suflet, şi că sufletul ar avea în el ceva asemănător spiritului. Dar faptul că omul ar fi alcătuit din trup, suflet şi spirit a fost negat de către Biserica catolică, aflată direct sub influenţa impulsului de la Gondishapur. Istoria oferită pentru uzul oamenilor pe care vrea să-i conducă într-o anumită direcţie este alta decât cea reală.

Aşadar, prin Misteriul de pe Golgota, omul a devenit mai înrudit cu spiritul. Prin aceasta, în om există două forţe: forţa care sufleteşte îl face asemănător morţii şi acea forţă care-l eliberează din nou de moarte, care-l conduce spre spirit.

Ce fel de forţă este aceasta? V-am spus: Predispoziţia de a-l contesta pe Dumnezcu este un fel de boală pe care, în cadrul omenirii civilizate, o purtăm cu toţii în noi datorită corpului nostru. Când ne înţelegem pe noi în mod corect, cu atât mai mult nu-l negăm pe Dumnezeu - când îl regăsim prin Hristos. Aşa cum corpul nostru are în sine o forţă de îmbolnăvire care tinde spre negarea lui Dumnezeu, prin faptul că avem în noi forţa lui Hristos, ca urmare a Misteriului de pe Golgota, deţinem şi o forţă vindecătoare, o forţă mântuitoare. Pentru noi toţi, Hristos este, în sensul cel mai adevărat al cuvântului, Mântuitorul, vindecătorul acelei boli ascunse care îl poate face pe om să fie tăgăduitorul lui Dumnezeu.

Timpurile noastre sunt în multe privinţe o reînnoire a acelor timpuri care au existat în parte prin Misteriul de pe Golgota, în parte prin ceea ce s-a întâmplat în 333, şi în parte prin ceea ce

s-a întâmplat în 666. Aceste lucruri au produs efecte foarte exacte. Înţelegeţi corect Misteriul de pe Golgota, dacă cunoaşteţi că el nu poate fi perceput prin forţele care-i sunt date omului de trăirea, în plan fizic, până la moarte într-un corp fizic. Chiar şi contemporanii care i-au fost apostoli lui Hristos au înţeles din propriile lor forţe Misteriul de pe Golgota abia în secolul al III-lea, aşadar mult timp după moartea lor. Dar toate aceste lucruri fac parte din evoluţie, toate aceste lucruri au anumite urmări.

Ne aflăm azi într-o situaţie cu totul diferită de cea în care au fost contemporanii lui Hristos sau cei care au trăit în secolele următoare, până în secolul al VII-lea. Noi ne apropiem deja în cea de a cincea epocă postatlanteană şi suntem foarte avansaţi în aceasta; trăim în secolul al XX-lea. În timp ce ne naştem ca suflete care au coborât din lumea suprasensibilă în cea sensibilă, cu sute de ani înainte noi am avut anumite trăiri în lumea spirituală. Aşa cum contemporanii Misteriului de pe Golgota au ajuns la înţelegerea deplină a evenimentului câteva secole mai târziu, tot aşa şi noi trăim ca un fel de oglindire înainte de naştere, şi anume timp de secole înainte de a ne naşte. Acest lucru este însă valabil numai pentru oamenii actuali. Prin faptul că se nasc în lumea fizică, aceştia deţin ceva care este ca o reflectare a Misteriului de pe Golgota, ca o imagine în oglindă a ceea ce era trăit în lumea spirituală timp de secole după Misteriu.

Acest impuls nu-l poate vedea nemijlocit cel ce nu are vedere în suprasensibil, dar toţi pot trăi efectul acestui impuls în sine. Şi atunci află răspunsul la întrebarea: Cum îl găsesc pe Hristos?

Pentru a-l găsi pe Hristos este necesară următoarea trăire: mai întâi îţi spui: Vreau să mă lupt pentru autocunoaştere atât cât îmi este posibil, potrivit cu personalitatea mea umană individuală. Nici unul dintre cei care năzuiesc în mod cinstit să obţină cunoasterea de sine nu va putea spune că nu poate concepe ceea ce de fapt năzuieşte. Eu rămân, cu puterea mea de cuprindere, în urma a ceea ce năzuiesc; îmi resimt neputinţa faţă de strădania mea. Această trăire este foarte importantă; ar trebui s-o aibă oricine recunoaşte în mod cinstit, în cunoaşterea de sine, un anumit sentiment al neputinţei. Acest sentiment este sănătos, nefiind nimic altceva decât perceperea bolii, şi eşti cu adevărat bolnav atunci când ai o boală şi nu o simţi. Prin

faptul că resimţi neputinţa de a te ridica la dumnezeiesc într-un anumit moment din viaţă, simţi în tine acea boală care ţi-a fost inoculată. Şi prin aceasta simţi că sufletul este condamnat să moară prin trupul nostru, aşa cum este el în prezent, împreună cu acesta. Când o asemenea neputinţă este resimţită suficient de intens, apare cealaltă trăire, care ne spune: Dar noi putem, dacă nu ne dăruim lucrului ce-l obţinem prin forţele corporale proprii, putem, dacă ne dăruim lucrului ce ni-l dă spiritul, să depăşim această moarte sufletească interioară. Avem posibilitatea să regăsim sufletul nostru şi să-l legăm de spirit. Putem trăi nimicnicia existenţei, pe de o parte, şi glorificarea existenţei din noi înşine, pe de altă parte, când trecem dincolo de simţirea neputinţei. Putem simţi boala în neputinţa noastră şi putem simţi pe vindecător, forţa vindecătoare, când resimţim neputinţa, când am devenit înrudiţi cu moartea în sufletul nostru. În timp ce simţim vindecătorul, simţim şi că purtăm în sufletul nostru ceva care poate învia oricând din moarte în propria noastră trăire interioară. Când căutăm aceste două trăiri, găsim în propriul nostru suflet pe Hristos.

Este trăirea în întâmpinarea căreia merge omenirea. Angelus Silesiu* a spus-o atunci când a rostit cuvintele pline de semnificaţie:

Hristos nu te poate –

Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rău,

Când nu este înălţată şi în tine.

* Angelus Silesius (Johann Scheffler), 1624–1677. Din Cherubinischen Wandermann, I, aforismul 62.

Ea poate fi înălţată în om, în timp ce acesta simte cei doi poli: neputinţa, prin ce este trupesc, învierea, prin spiritualitatea proprie. Evenimentul interior alcătuit din aceste două părţi este ceea ce tinde cu adevărat spre Misteriul de pe Golgota. Acesta este un eveniment faţă de care nu te poţi scuza spunând că nu ai dezvoltate facultăţi suprasensibile, deoarece nu ai nevoie de acestea. Nu ai nevoie decât să exersezi introspecţia şi să ai voinţa pentru această introspecţie, şi pentru combaterea acelui orgoliu, atât de curent în ziua de azi, care nu permite omului să observe că, atunci când se bizuie pe forţele sale proprii, el devine orgolios faţă de aceste forţe. Când nu simţi că devii neputincios prin propriile tale forţe, atunci nu simţi nici moartea,

nici învierea, nu ajungi niciodată să înţelegi gândul lui Angelus Silesius:

Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rău,
Când nu este înălţată şi în tine.

Când resimţim neputinta şi revenirea din neputinţă, survine întâmplarea fericită că avem cu adevărat o relaţie reală cu Iisus Hristos. Căci accastă trăire este repetarea a ceea ce cu sute de ani în urmă am trăit în lumea spirituală. Trebuie s-o căutăm în imaginea reflectată în suflet, pe planul fizic. Căutaţi în dumneavoastră şi veţi găsi neputinţa. Căutaţi şi, după ce o veţi găsi, veţi afla vindecarea de neputinţă, învierea sufletului spre spirit.

Dar nu vă lăsaiţi înşelaţi în această căutare de unele lucruri propovăduite azi ca mistică sau chiar de unele mărturisiri de credinţă pozitive. Când vorbeşte, de exemplu, Harnack, despre Hristos, ceea ce spune el nu este adevărat, pentru simplul motiv că acelaşi lucru – citiţi-i textul – se poate spune despre Dumnezeu în general. Aceleaşi lucruri pot fi spuse tot atât de bine evreilor sau mahomedanilor despre Dumnezeu. Şi mulţi dintre cei care vor azi să facă parte dintre cei „treziţi", spun: Eu trăiesc pe Dumnezeu în mine – dar ei nu-l trăiesc decât pe Dumnezeu-Tatăl, şi chiar şi pe acesta numai într-o formă atenuată, pentru că nu observă că sunt bolnavi şi repetă doar vorbe tradiţionale. Aşa face, de exemplu, Johannes Müller*. Dar toti aceştia nu-l au pe Hristos, căci vieţuirea lui Hristos nu constă dintr-o trăire a lui Dumnezeu în sufletul uman, ci din două etape: trăirea morţii în suflet prin trup şi învierea sufletului prin spirit. Iar cel care spune omenirii că nu simte numai pe Dumnezeu în sine – aşa cum afirmă şi teosofii pur retorici –, ci poate vorbi despre cele două evenimente, despre neputinţă şi despre revenirea din neputinţă, acela vorbeşte despre adevărata trăire a lui Hristos. Cel care se află pe o cale suprasensibilă găseşte singur resursele care stimulează anumite forte suprasensibile şi care-l conduc către Misteriul de pe Golgota.

* Johannes Müller, 1864–1949, filosof.

Azi nu trebuie să disperi că nu l-ai putea găsi pe Hristos în trăirea proprie nemijlocită, căci l-ai găsit, dacă te-ai regăsit pe tine, dar ieşind din starea de neputinţă. Întregul sentiment al nimicniciei care ne copleşeşte atunci când gândim fără orgoliu

la forţele noastre proprii trebuie să premeargă impulsului lui Hristos. Misticii cred că dacă putem spune: În Eul meu am găsit Eul superior, Eul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă creştinism. Dar ei se înşeală. Creştinismul trebuie să se bazeze pe adevărul:

Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rău,
Când nu este înălţată şi în tine.

Se poate vedea şi din amănuntele vieţii cât de adevărat este ceea ce spun şi se poate apoi urca de la aceste amănunte ale vieţii la marea trăire a neputinţei şi a învierii din neputinţă. Ar fi frumos, mai ales în prezent, dacă oamenii ar gândi: Este absolut sigur că există în adâncurile sufletelor omeneşti o tendinţă spre adevăr şi, ca urmare, de a exprima adevărul. Dar tocmai când avem această intenţie de a grăi adevărul putem face un prim pas pe calea spre resimţirea neputinţei corpului uman faţă de adevărul dumnezeiesc. În clipa când exercitaţi introspecţia cu privire la rostirea adevărului, ajungeţi la ceva uimitor. Poetul a simţit acest lucru* când a spus: Dacă vorbeşte sufletul, atunci sufletul, ah! deja nu mai vorbeşte. Pe calea pe care ceea ce trăim cu adevărat ca adevăr interior în suflet devine vorbire el se şi toceşte. Nu moare în întregime în vorbire, dar deja se toceşte. Iar cel ce cunoaşte limba ştie că numai atunci când numele propriu indică un singur obiect sunt desemnări corecte pentru acest obiect. De îndată ce avem nume generalizate, fie că sunt părţi de cuvânt principale, temporale sau adjectivale, noi nu mai rostim adevărul pe deplin. Atunci adevărul constă în aceea că suntem conştienţi că trebuie să ne abatem cu fiecare propoziţie de la adevăr.

* Friedrich Schiller, în Tabulae voltivae.

Din punct de vedere al ştiinţei spiritului încercăm să evidenţiem prin această mărturisire faptul că omul cu fiecare afirmaţie spune un neadevăr – în timp ce se procedează în modul pe care vi l-am descris. V-am spus în mod repetat: În ştiinţa spiritului nu are atât de mare importanţă ceea ce se spune – căci şi aceasta ar cădea pradă unei judecăţi a neputinţei –, mai important este cum se spune. Încercaţi să urmăriţi – puteţi face acest lucru şi în scrierile mele – cum fiecare lucru este caracterizat din cele mai diferite puncte de vedere. Numai atunci te poţi apropia de lucruri. Cel care crede că vorbele sunt altceva decât o euritmie se înşeală. Cuvintele sunt o euritmie realizată de laringe, şi coacţionată de aer. Ele sunt doar gesturi,

numai că acestea nu sunt făcute cu mâinile şi cu picioarele, ci cu laringele. Trebuie să devenim conştienti de faptul că noi nu facem decât să indicăm un anumit lucru şi că obţinem o relaţie corectă cu adevărul numai atunci când în cuvinte aflăm acel lucru pe care vrem să-l exprimăm şi când trăim ca oameni astfel, încât suntem conştienţi că în cuvinte trăiesc indicaţii. Aceasta vrea să indice printre altele şi euritmia, care face din întregul om un laringe, adică prin întregul om se exprimă ceea ce altfel se manifestă numai prin laringe, pentru ca oamenii să resimtă încă o dată că atunci când emit sunete nu fac altceva decât să gesticuleze. Eu spun „tată", spun „mamă". Dacă generalizez totul, nu mă pot exprima cu adevărat decât atunci când celălalt a trăit aceste lucruri împreună cu mine în elementul social, când înţelege gesturile. Reînviem din neputinţa pe care o resimţim faţă de limbă, sărbătorim această reînviere când înţelegem că în timp ce deschidem gura trebuie deja să fim creştini. Ceea ce a aparut din Cuvânt, din Logos în cursul evoluţiei nu poate fi înţeles decât atunci când este din nou legat de Hristos, când conştientizăm că prin faptul că trupul nostru devine unealta exprimării el trage adevărul în jos, astfel încât acesta moare parţial pe buzele noastre şi îl reanimăm in Christo, când devenim conştienţi că trebuie să-l spiritualizăm, adică să gândim împreună cu spiritul; deci nu să acceptăm limba ca atare, ci să gândim împreună cu spiritul. Dragi prieteni, aceasta trebuie să învăţăm.

Nu ştiu dacă timpul îmi va permite să mă exprim şi mâine în mod oficial asupra unui lucru ca acesta. Aş dori s-o fac, dar vreau s-o spun mai întâi aici. Se poate face o descoperire uimitoare. Vreau s-o ilustrez cu ajutorul unui exemplu. Am analizat studiile, foarte interesante pe care le-a făcut Woodrow Wilson* privind istoria, literatura, viaţa americană. Se poate spune că Woodrow Wilson a descris cu mare forţă viaţa americană, aşa cum progresează ea de la est spre vest. El scrie într-un stil tipic american şi lucurile sunt reproduse în mod foarte captivant. Prin parcurgerea celor scrise de el poţi cunoaşte esenţa vieţii americane – căci Woodrow Wilson este americanul cel mai tipic. Am comparat unele din expunerile lui Woodrow Wilson cu unele păreri, de exemplu, ale lui Hermann Grimm** – această comparaţie se poate face în mod cât se poate de obiectiv –, un personaj tipic german, tipic central-

european al secolului al XIX-lea, care prin modul său de a scrie îmi este tot atât de simpatic pe cât de antipatic îmi este Woodrow Wilson. Dar aceasta, în treacăt fie spus, este o problemă personală. Îmi place felul de a scrie al lui Hermann Grimm şi resimt ca pe un lucru potrivnic mie modul lui Woodrow Wilson de a scrie, dar cu toate acestea trebuie să fim obiectivi: americanul tipic Woodrow Wilson scrie într-un mod pur şi simplu strălucitor, grandios, mai ales despre dezvoltarea poporului american. Dar la Woodrow Wilson putem găsi fraze care corespund aproape ad litteram cu cele scrise de Hermann Grimm, şi invers. Orice plagiat este exclus! Nici nu poate fi vorba de un plagiat, aceasta este cu totul imposibil. Am ajuns la un punct unde, fără a deveni burghezi sau filistini, putem spune că atunci când doi oameni spun acelaşi lucru ei nu o fac în acelaşi fel. Aici intervine problema: Ce este uimitor în faptul că Woodrow Wilson îi descrie pe americani mult mai sugestiv decât a făcut-o Hermann Grimm în a sa Metodă a istoriei, deşi el se exprimă aproape cu aceleaşi cuvinte ca Hermann Grimm?

* Mere literarture and other essays, traducere autorizată în germană de Hans Willand, München, 1913

** Hermann Grimm, 1838–1901, istoric de artă. Vezi comparaţia între Wilson şi Grimm în conferinţa din 30 martie 1918, Berlin în Erdensterben und Weltenleben…,Nr. bibl. 181, Dornach, 1967

Dacă aprofundăm acest aspect, vom vedea că tot ce a scris Hermann Grimm este rezultatul unei lupte personale, individuale. Totul se petrece în lumina culturii secolului al XIX-lea, dar se exprimă din sufletul cel mai nemijlocit al conştienţei. Woodrow Wilson descrie în mod strălucit, dar stăpânit de ceva aflat în subconştientul său. Este prezentă o posesiune demonică. În subconştientul său se găseşte ceva care îi sugerează ce să aştearnă pe hârtie. Demonul care iese la suprafaţă într-un american al secolului al XX-lea vorbeşte prin sufletul său. De aici, măreţia, forţa.

Azi, când omenirea, care a devenit leneşă, citeşte având în vedere numai conţinutul, a sosit timpul ca omul să înţeleagă că nu mai este atât de important conţinutul, ci este vorba de cine spune un anumit lucru, trebuie să cunoşti omul din ceea ce spune, pentru că vorbele nu sunt decât gesturi şi trebuie să ştii cine face aceste gesturi. Aici, dragi prieteni, se află un Misteriu extrem de mare al vieţii cotidiene. Lucrurile se pun în mod

diferit dacă în Eul personal se dă o luptă etapă după etapă sau dacă se primeşte o sugestie (inspiraţie) de undeva într-un mod oarecare. Inspiraţia acţionează chiar mai sugestiv, pentru că ceea ce rezultă dintr-o luptă trebuie să fie din nou cucerit, printr-o luptă, în fiecare etapă. Se apropie timpul în care nu va trebui să se aibă în vedere numai continutul ad litteram a ceea ce ai în faţa sufletului, ci, înainte de toate, cei care spun un lucru oarecare; nu personalitatea fizică exterioară, ci întregul context uman spiritual.

Când oamenii întreabă, în prezent: Cum îl găsesc pe Hristos? trebuie să li se răspundă că la Hristos nu se poate ajunge printr-o scormonire intelectuală oarecare sau printr-o mistică comodă; el poate fi atins numai când ai curajul să pătrunzi direct în viaţă. Şi într-un asemenea caz trebuie să simţi şi neputinţa în faţa limbii, în care trupul te-a transpus prin aceea că el devine purtătorul limbii; apoi trebuie să simţi reînvierea spiritului în Cuvânt. Nu numai „Litera omoară, spiritul dă viaţă"*, sintagmă care şi ea este de multe ori neînţeleasă corect, ci chiar sunetul omoară, şi spiritul trebuie să dea din nou viaţă, prin aceea că în fiecare trăire separată te legi în mod concret de Hristos şi de Misteriul de pe Golgota. În acest prim pas îl găseşti pe Hristos: a căuta şi nu numai a privi la conţinutul cuvintelor frumoase, aşa cum sunt obişnuiţi, în prezent, oamenii, a căuta contextele umane, a descoperi cum apar cuvintele din locul de unde sunt rostite. Acest lucru devine din ce în ce mai important. Dacă măcar unii dintre noi s-ar gândi la acest Îucru, nu s-ar întâmpla atât de des ca oamenii să spună: Cutare a vorbit în mod pur antroposofic sau teosofic; puteţi numai să citiţi despre aceste lucruri! Nu este vorba ce cuvinte se află aici, ci din ce spirit sunt ele rostite. Nu cuvinte vrem să răspândim prin intermediul antroposofiei, ci un nou spirit, în orice caz acel spirit care trebuie să fie, începând din secolul al XX-lea, spiritul creştinismului.

* Cor., II, 3,6.

Aceste lucruri am vrut să le prezint în expunerea de azi şi sunt bucuros că am putut să fac legătura cu cele spuse acum opt zile, că am putut, din nou, să mă refer la aspectele care ne privesc pe toţi. Sper că în cel mai scurt timp să putem continua expunerile, aici la Zürich. Întotdeauna când suntem despărţiţi spaţial gândim: Suntem, ca antroposofi, împreună în sufletele

noastre şi în acest sens rămânem mereu credincioşi şi uniţi în spiritul umanităţii, care trebuie să fie activ şi constructiv aici.
